

[Hagen Hagensen]

hvori han er hovedperson i ægteskabet, men nu vel, det er da i hvert fald blevet tilbage.

Vi har fået forsørgerbegrebet ændret til personfradrag, vi har fået børnefradrag ændret til børnetilskud, børn har vi gjort selvstændigt skattepligtige, og hustruer har fået særskilt beskatning; det blev indført navnlig i forbindelse med reglerne om kildeskat, hvorved arbejdsindkomster af stort set enhver art blev beskattet på hustruens hånd.

Tilbage er, at al formue, også hustruens særeje og afkastet deraf, beskattes på mandens hånd. Ændrede samlivsformer har accentueret nødvendigheden af, at sambeskatningen ophæves; derfor har også mit parti tidligere fremsat forslag om sambeskatningens ophævelse. Problemstillingen er jo den, at ægteskabet – og nu også parforhold på anden måde – står over for det, at enlige føler, der er en diskriminering i forhold til dem. Og omvendt føles det inden for ægteskabet, at der også er en diskriminering dér.

Vi skal naturligvis vurdere det hele ud fra skatteevnen, men spørgsmålet er, om vi ikke her har belagt ægteskabet med noget, som det egentlig ikke skal bære. Navnlig vil jeg sige – jeg strejfer det kun her – at den medarbejdende ægtefælle efter lovforslaget ikke stilles spor bedre, end tilfældet er nu, og det er simpelt hen for ringe.

Der har som nævnt været andre forslag om at ophæve sambeskatningen. Det konservative folkeparti har fremsat sit, SF har haft et, og retsforbundet havde et forslag om delvis ophævelse af sambeskatning på fradrags-siden. Det, der står for os som noget afgørende, er, om man følger de punkter, som vi i vores sambeskatningsforslag har nævnt: at sambeskatning af indtægter af formue ophæves, at sambeskatning af værdi af egen bolig ophæves, at sambeskatning af renter af gæld ophæves – og det samme gælder for formue – og endelig at sambeskatning af ægtefæller, hvor den ene driver en virksomhed, mens den anden hjælper, yderligere lempes. Og det må i princippet være op til det halve af indkomsten.

Så har vi kristeligt folkepartis forslag til beslutning om at anvende det såkaldte splittingsystem, et forslag, jeg tidligere har gjort bemærkninger om, og om hvilket jeg nu blot skal sige, at det kan indgå i de videre overvejelser, som man nu må gøre sig med hen-

syn til, hvordan man bedst får tacklet problemerne om sambeskatningens ophævelse.

Det konservative folkepartis hovedsynspunkt er, at sambeskatning skal ophæves, men ægteskabet som ramme om familielivet må ikke gøres ringere. Og når det er sagt, vil jeg godt føje til, at det ved jeg er lettere sagt end gjort. Der er, som allerede nævnt, forskellen mellem enlige og ægtepar, og der er de nutidige parforhold, der er kommet ind i billedet, og som aldeles ikke gør det nemt. Men at basere et lovforslag på den retlige råden i ægteskabet forekommer mig at være forkert. Jeg skal ikke her nærmere gå ind på dette, men sige, at det vender vi tilbage til. Der er jo en række bestemmelser i lov om ægteskabets retsvirkninger, der betyder, at man faktisk kan overføre ganske betydelige dele af hvert års indkomst, uden at der sker noget derved, og det vil sige, at man kan lave om på den retlige råden så nemt som ingenting.

Selvangivelsen blev jo endeligt afskaffet og puttet i skarnkassen i 1966 – troede man da – og nu har man fået indført noget, der hjælper meget på en lang række ting, nemlig at man kan afgive en erklæring i stedet for at indgive selvangivelse. Det gælder for en lang række gifte kvinder, der ikke har særskilt indkomst. Dette her betyder, at vi nu skal genoplive selvangivelsen på et meget vidt område, og vi får en forfærdelig masse smadder, sådan som lovforslaget er udformet, ved at skulle skelne mellem, hvad der hører den ene og hvad der hører den anden til.

Formuen skal angives særskilt, men den skal lægges sammen på ny, og skatten skal derefter beregnes og fordeles forholdsmæssigt. Ja men hvad hjælper det dog i realiteten? Man sætter ølse for og ølse bag, men pølsen har stadig væk den samme smag. Skatten skal opkræves hos hver af ægtefællerne, men med særlig beregning for afkast af formuen og stadig væk med fastholdelse af den subsidiære hæftelse. Jeg noterede med glæde, at hr. Karl Nielsen sagde, at vi kan drøfte, om man ikke kunne komme bort fra den, for det er i hvert fald et helt fantastisk levn fra gamle dage.

Så er vi enige i, at personfradragsoverførslen bevares. Vi finder derimod, at skatteværdien af rentefradrag, formue og indkomst må gøres op på anden måde end foreslået, hvor den tillægges den, der har den største ind-